

РЕШЕНИЕ

№ 2011

гр. София, 11.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 1 състав, в публично заседание на 21.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Радостин Радков

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **8687** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административно -процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.143, ал. 9 от Закона за движение по пътищата:

Образувано е по жалба на С. Й. С., [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу мълчалив отказ на Началника на ОПП при СДВР да се произнесе по молба вх № Г-14756 от 27.09.2010 г. за разрешение да бъде регистриран лек автомобил „Р. Ровер” с Рег. [рег.номер на МПС] .

В жалбата се твърди, че оспореният мълчалив отказ е незаконосъобразен, поради съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречия с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. В съдебно заседание на 21.03.2012 г., жалбоподателят чрез процесуалния си представител адвокат У. излага съображения, че наложените запори са за задължения на юридическото лице [фирма], което е друг правен субект, а не жалбоподателя, който е придобил законно МПС с договор и не следва да носи отговорност за задължения на други лица. Исква от съда да постанови решение, с което да отмени мълчаливия отказ на началника на Отдел

„Пътна полиция” при СДВР. Претендира присъждане на направените по делото разноси.

Ответникът – Началника на Отдел „Пътна полиция” при СДВР, представляван от юрисконсулт М., оспорва жалбата, като счита, че отказа е правилен и законосъобразен. По същество моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата, както и да присъди юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

С. Й. С. е сключил договор за покупко-продажба на моторно превозно средство - лек автомобил „Л. Р. Ровер”, с ДК [рег.номер на МПС] , с рама № S., с двигател № 256ГМ37158212 на 11.01.2010 г. с продавача [фирма], пред Ц. С. - Нотариус в район РС – София с рег.№030.

На 27.09.2010 г., жалбоподателят е вх. № Г 14756, с която моли Началника на Отдел „Пътна полиция” при СДВР, да разреши пререгистрация на описания по-горе автомобил. От справка, изпратена до Началника на Отдел „Пътна полиция” – СДВР, с рег. № 40998/23.11.2010, изготвена от ИФЗ Началник 03 сектор „МПСВ” В. М., става видно, че на жалбоподателя е обяснено, че в 30-дневен срок ще получи отговор в деловодството на ОПП – СДВР, но същия не се е явил. От справката е видно, че на превозното средство са наложени три запора от съдебните органи: Д./16.04.2009г., Д./22.12.2009г. и Д./28.06.2010г. Жалбоподателя е подал жалба с вх №40998 от 11.11.2010г. в деловодството на Отдел „Пътна полиция” – СДВР до Административен съд София – град.

Във връзка с подадената молба с вх №Г 14756 от 27.09.2010г., Началника на Отдел „Пътна полиция” при СДВР е изготвил отговор, който не е изведен с регистрационен номер и дата, че съгласно чл.143, ал.9 ЗДВП и чл.8, ал.3 от Наредба № I-45/2000г. на МВР, промяна в регистрацията на превозни средства с наложен запор или друго законово ограничение се извършва след отмяна или писмено разрешение на органа, постановил обезпечението или друг орган. Липсват данни този отговор да е връчван на жалбоподателя.

В съдебно заседание на 22.02.2012г., ответникът е представил Удостоверение от 06.02.2012г., издадено от ВНД Началник Отдел „Пътна полиция” при СДВР - главен инспектор Б. М. (лист 29), ведно с приложени към него уведомления от частен съдебен

изпълнител, във връзка с наложените запори: Уведомление от ЧСИ М. П. с вх № 8254/30.03.2009 по изп.д № 20098510400047-56 за наложен запор (лист 30), Уведомление от ЧСИ К. Д. с вх № 9930/16.04.2009 г. за наложен запор по изп.д № 20098180400140 (лист 31), Уведомление от ЧСИ М. П. с вх № 44574/22.12.2009 г. за наложен запор по изп.д 20098510400943 (лист 32), Уведомление от ЧСИ В. А. с вх №25196/25.06.2010 г. за наложен запор по изп.д 20108270400164 (лист 33). Не се спори по делото, че С. Й. С. е собственик на автомобила.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Видно от отбелязването върху молбата за разрешение на регистрация, тя е подадена на 27.09.2010 г. в деловодството на СДВР – ОПП, срокът който е дал административният орган, за да бъде изготвен отговорът е 30-дневен, а жалбата до съда е подадена на 11.11.2010 г., в едномесечния срок, следващ срока на произнасяне. Предвид липсата на произнасяне по искането на жалбоподателя в срока по [чл. 57, ал. 5 от АПК](#), следва да се приеме, че е налице мълчалив отказ по смисъла на [чл. 58, ал. 1 от АПК](#) на Началника на Отдел „Пътна полиция” при СДВР. Ето защо жалбата, по която е образувано настоящото съдебно производство е подадена в срока по чл.149, ал.2 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал.1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Мълчаливият отказ представлява бездействие на администрацията в случаите, когато административният орган има задължение да се произнесе по направено пред него искане. Този отказ е индивидуален административен акт по смисъла на [чл. 58, ал. 1 от АПК](#) и е напълно приравнен към изричния такъв, тъй като е не само липса на волеизявление от страна на компетентния орган, а отказ да се издаде акт с посоченото от молителя съдържание. Като индивидуален административен акт същият подлежи на съдебен контрол, при който съдът следва да прецени неговата законосъобразност, като вземе предвид всички фактически и правни предпоставки, обуславящи претендираното право и евентуалните мотиви на органа да не уважи искането.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 във вр. чл.146 от АПК съдът

проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Процесният мълчалив отказ е формиран от непроизнасянето в срок на органа компетентен да се произнесе по искането за пререгистрация на превозното средство. Той е в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона.

Спорен от правна страна е въпросът относно материалната законосъобразност на оспорения индивидуален административен акт. Съгласно чл. 143, ал.9 от ЗДвП и чл.8, ал.3 от Наредба I – 45/2000г. на МВР за регистрацията, отчета, пускането в движение и спирането от движение на моторните превозни средства и на ремаркетата, теглени от тях, промяната в регистрацията на превозни средства с наложен запор или друго законово ограничение се извършва след отмяна или писмено разрешение на органа, постановил обезпечението, или на друг компетентен орган.

При тази редакция на закона, предпоставките, с чието наличие се свързва промяната в регистрацията на превозни средства с наложен запор са две: отмяна или писмено разрешение на органа, постановил обезпечението, или друг компетентен орган. Цитираните норми са императивни по своя характер. С тях законодателят е установил задължение за издателя на оспорения акт, действащ в условията на обвързана компетентност, изразяваща се в необходимостта от установяване на визириания в хипотезиса на нормата юридически факт.

Административният орган е отказал да се произнесе по искането за пререгистрация на процесния автомобил, след като е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая. Видно от съвкупния доказателствен материал и в частност от Удостоверение от 06.02.2012 г. (лист 29) и приложените към него уведомления, към датата на подаване на заявлението и постановяване на административния акт, върху процесния лек автомобил са наложени 4 броя запори от различни частни съдия – изпълнители. Горното обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя, но се навеждат доводи, че запорите са наложени на предишния собственик, в частност юридическото лице [фирма]. С оглед на горното, съдът намира, че при наличието на наложени запори не са били налице предпоставките, при които административният орган би могъл да уважи искането за регистрация на процесния автомобил.

Установените в ЗДвП и Наредба № I – 45 /2000г. норми за регистрация на моторни превозни средства се явяват специални по отношение на реда, установен за покупко - продажба на движими вещи. Производството по придобиване право на собственост на движима вещ – МПС и реда за регистрация на това МПС са две независими и самостоятелни производства, за осъществяването на които законодателят е установил и различен правен режим. Производството по регистрация на МПС се явява административна услуга, която удостоверява правото на собственост, а не го прехвърля. С оглед на горното, наведените от оспорващия доводи относно това, че запора на движими вещи е наложен за задължения на друг правен субект и жалбоподателя не следва да носи отговорност за задължения на други лица, съдът намира за неотнормими и неоснователни.

В контекста на изложените нормативни предписания, началникът на Отдел "Пътна полиция" при СДВР не е компетентен да извърши преценка дали наложените ограничения продължават своето действие или са погасени. Безспорното наличие на запори, наложени преди придобиването на превозните средства, при отсъствие на доказателства за отпадането им, обуславя извод за отсъствие на законовите предпоставки за регистрация. За жалбоподателя, като купувач на движимите вещи, върху които са наложени запорите, възниква правният интерес да иска заличаването им в производство, което също подлежи на съдебен контрол. Негова е тежестта да докаже отпадането на ограниченията по [чл. 143, ал. 9 ЗДвП](#). До заличаването им, те представляват правопрепятствящ регистрацията юридически факт.

В конкретния случай имаме налице наложен заповор върху Лек автомобил „Л. Р. Ровер”, с ДК [рег.номер на МПС] , с рама № S., с двигател № 256TM37158212 и административният орган правилно е отказал да пререгистрира процесното МПС.

С оглед изложеното, процесния мълчалив отказ се явява законосъобразен административен акт, а жалбата срещу него е неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд- София град, Първо отделение, 1-ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Й. С., от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу мълчалив отказ на Началника на ОПП при СДВР да се произнесе по молба вх № Г-14756 от 27.09.2010 г. за разрешение да бъде регистриран лек автомобил „Р. Ровер” с Рег. [рег.номер на МПС] .

ОСЪЖДА С. Й. С., ЕГН – [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: